

Kontakty z Mediami
i Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

KOMUNIKAT PRASOWY nr 57/22

Luksemburg, 31 marca 2022 r.

Opinia rzecznika generalnego w sprawie C-168/21
Procureur général près la cour d'appel d'Angers

Zdaniem rzecznika generalnego Athanasios Rantosa organ sądowy wykonujący europejski nakaz aresztowania nie może odmówić jego wykonania z tego powodu, że niektóre z poszczególnych czynów ukaranych w wydającym nakaz państwie członkowskim jako jedno przestępstwo nie podlegają sankcji karnej w państwie członkowskim wykonującym nakaz

Ponadto przesłanka podwójnej karalności w kontekście europejskiego nakazu aresztowania jest spełniona w sytuacji, gdy interes chroniony prawem państwa członkowskiego wydającego nakaz jest podobny do interesu chronionego w państwie członkowskim wykonującym nakaz

W 2009 r. KL został skazany przez włoski wymiar sprawiedliwości na karę 10 lat pozbawienia wolności za przestępstwo zakwalifikowane łącznie jako „niszczenie mienia i szabrownictwo”, popełnione podczas manifestacji przeciwko szczytowi G8 w Genui (Włochy) w 2001 r. Zatrzymany we Francji, nie zgodził się on na jego przekazanie na podstawie europejskiego nakazu aresztowania („ENA”) wydanego przez włoskie organy sądowe. W 2020 r. chambre de l’instruction de la cour d’appel d’Angers (izba śledcza sądu apelacyjnego w Angers, Francja) odmówiła przekazania KL z tego powodu, że dwa spośród siedmiu czynów składających się na przestępstwo przyjęte przez włoski wymiar sprawiedliwości nie stanowią przestępstw we francuskim prawie karnym.

Cour de cassation (sąd kasacyjny, Francja) zmierza do ustalenia, czy naruszenie spokoju publicznego, przyjęte przez sąd apelacyjny w Genui i sąd kasacyjny (Włochy) w opisie czynu przypisanego KL jako istotne znamię przestępstwa kwalifikowanego jako „niszczenie mienia i szabrownictwo” ma znaczenie dla oceny, czy spełniona została ustanowiona w prawie Unii przesłanka podwójnej karalności. Sąd ten wskazał, po pierwsze, że znamiona tego przestępstwa różnią się w obu państwach członkowskich, oraz, po drugie, że niektóre z czynów wchodzących w skład tego przestępstwa nie podlegają sankcji karnej w państwie członkowskim wykonującym nakaz. Zwrócił się on zatem do Trybunału Sprawiedliwości o wyjaśnienie zakresu przesłanki podwójnej karalności w rozumieniu odnośnej decyzji ramowej¹.

W przedłożonej dzisiaj opinii rzecznik generalny Athanasios Rantos zaproponował, żeby na skierowane pytania Trybunał odpowiedział w ten sposób, że w okolicznościach przedstawionych przez sąd krajowy przepisy tej decyzji ramowej **prowadzą do wykonania ENA**.

Przypomniał on najpierw, że prawo Unii umożliwia państwom członkowskim, w określonych przypadkach, uzależnienie wykonania wyroku skazującego od spełnienia przesłanki podwójnej karalności. Ponieważ stanowi ona wyjątek od ogólnej zasady uznawania wyroku i wykonywania kary, zakres zastosowania podstawy odmowy dotyczącej braku podwójnej karalności należy interpretować w sposób ścisły, aby ograniczyć wypadki odmowy uznania i wykonania.

Jeżeli chodzi, dokładniej, o ocenę podwójnej karalności, rzecznik generalny wskazał, że niezbędną i wystarczającą przesłanką dla celów oceny podwójnej karalności jest okoliczność, iż czyny, co do których w państwie wydającym orzeczono karę, stanowią także przestępstwo w państwie

¹ Decyzja ramowa Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. 2002, L 190, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim rozdz. 19, t. 6, s. 34).

wykonującym, oraz że **nie wymaga się, aby przestępstwa były identyczne w obydwu zainteresowanych państwach członkowskich.**

Rzecznik generalny dodał w tej kwestii, że przesłankę podwójnej karalności należy uznać za **spełnioną**, gdy **okoliczności faktyczne leżące u podstaw przestępstwa podlegałyby również sankcji karnej** na terytorium wykonującego nakaz państwa członkowskiego, gdyby wystąpiły one na tym terytorium. Przypomniął on, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału nie jest wymagane dokładne pokrywanie się **ani znamion przestępstwa**, zakwalifikowanego, odpowiednio, w prawie wydającego nakaz państwa członkowskiego i w prawie wykonującego nakaz państwa członkowskiego, **ani w zakresie nazwy lub klasyfikacji tego przestępstwa w odpowiednich krajowych systemach prawnych.** Tak więc właściwy organ wykonującego nakaz państwa członkowskiego powinien sprawdzić, czy w przypadku gdyby dane przestępstwo zostało popełnione na terytorium tego państwa członkowskiego, **za naruszony zostałby uznany podobny interes** chroniony przez prawo krajowe wspomnianego państwa. Zauważył on, że w omawianej sprawie przesłanka podwójnej karalności jest spełniona, ponieważ czyny objęte przestępstwem zakwalifikowanym jako „niszczenie mienia i szabrownictwo” podlegają we Francji sankcjom karnym, dla których istotnym interesem jest ochrona właścicieli danego mienia. W konsekwencji **interes** chroniony prawem wykonującego nakaz państwa członkowskiego jest podobny do interesu chronionego w wydającym nakaz państwie członkowskim.

Ponadto, zdaniem rzecznika generalnego, jeżeli wziąć pod uwagę brzmienie, kontekst i cel decyzji ramowej, nie wymaga ona, by wszystkie czyny składające się na jedno przestępstwo, którego dotyczy ENA, stanowiły przestępstwo w wydającym nakaz państwie członkowskim. Tak więc przesłanka podwójnej karalności jest spełniona nawet wówczas, gdy tylko część czynów składających się na to jedno przestępstwo podlega sankcji karnej w państwie członkowskim wykonującym nakaz.

Jeżeli chodzi o proporcjonalność kary, rzecznik generalny wskazał, że wykonujący nakaz organ sądowy może ponadto uzależnić wykonanie ENA tylko od spełnienia warunków określonych w prawie Unii, a ewentualnie nieproporcjonalny charakter kary nie znajduje się wśród podstaw odmowy wykonania przewidzianych w tym prawie. Trybunał przyznał wprawdzie, że „w wyjątkowych okolicznościach” mogą zostać wprowadzone ograniczenia dotyczące zasad wzajemnego uznawania i wzajemnego zaufania między państwami członkowskimi. Jednakże, zdaniem rzecznika generalnego, sama okoliczność, że nie wszystkie czyny ścigane w ramach jednego przestępstwa w wydającym nakaz państwie członkowskim stanowią przestępstwo w wykonującym nakaz państwie członkowskim, nie wydaje się uzasadniać przyjęcia nowej „wyjątkowej okoliczności” w sytuacji, w której prawa podstawowe osoby, której dotyczy wniosek, **były przestrzegane w wydającym nakaz państwie członkowskim.**

Rzecznik generalny stwierdził zatem, że wykonujący nakaz organ sądowy nie może odmówić wykonania ENA wydanego w celu wykonania kary, w sytuacji gdy kara ta została wymierzona za popełnienie przez osobę, której dotyczy nakaz, kilku czynów, ukaranych jako składające się na jedno przestępstwo w wydającym nakaz państwie członkowskim, podczas gdy niektóre z tych czynów nie są karalne w wykonującym nakaz państwie członkowskim

UWAGA: Opinia rzecznika generalnego nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości. Zadanie rzeczników generalnych polega na przedkładaniu Trybunałowi, przy zachowaniu całkowitej niezależności, propozycji rozstrzygnięć prawnych w sprawach, które rozpatrują. Sędziowie Trybunału rozpoczynają właśnie obrady w tej sprawie. Wyrok zostanie wydany w terminie późniejszym.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

[Pełny tekst](#) opinii jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu przedłożenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Nagranie wideo z przedstawienia opinii jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 22964106.